

vyživovací povinnost děda dítko Otto R. staršího. Napadené usnesení rekursního soudu odporuje tudíž zákonu a bylo proto obnoveno usnesení soudu stolice první.

Čís. 16702.

Jde o rozhodnutí v otázce příslušnosti (§ 528 c. ř. s. ve znění čl. I č. 5 zák. č. 251/1934, prodlouženého čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.), proti němuž není dalšího opravného prostředku, uložil-li soud druhé stolice prvnímu soudu, jenž odmítl námitku započtení vzájemné pohledávky žalovaného pro nepřislušnost k rozhodnutí o ní, aby o vznesené námitce započtení jednal a o ní rozhodl, ježto jest k tomu příslušný.

(Rozh. ze dne 10. února 1938, R I 39/38.)

Proti žalobě podané u okresního soudu v N. dne 29. října 1937, kterou se žalobce Dr. K., advokát v T., domáhá na žalovaném Dr. W. zaplacení 44.404 Kč 10 h s přísl. z důvodu různých zápůjček, namítl žalovaný k započtení vzájemnou pohledávku 34.899 Kč 80 h, kterážto pohledávka vznikla ze služebního poměru k žalobci v době, kdy byl u něho koncipientem. Soud první stolice odmítl samostatným usnesením námitku započtení. Rekursní soud k rekursu žalovaného uložil soudu první stolice, aby dále o věci jednal a znovu rozhodl o námitce započtení v rozsudku ve věci samé.

Nejvyšší soud odmítl žalobcův dovolací recurs.

Důvody:

Prvý soud odmítl usnesením námitku započtení, ježto vzájemná pohledávka, žalovaným k započtení namítaná, vznikla ze služebního poměru mezi stranami rozepře a je tedy k jednání a k rozhodnutí o této vzájemné pohledávce výhradně příslušný pracovní soud v T. Rekursní soud máje za to, že první soud je příslušný jednati o námitce kompenzace, zrušil napadené usnesení prvního soudu a uložil mu, aby v řízení pokračoval a o námitce rozhodl. Jde tu vlastně o změňující usnesení rekursního soudu, avšak přesto není dovolací recurs přípustný, ježto v podstatě jde o rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce příslušnosti a rekursy proti takovým usnesením soudu druhé stolice nejsou přípustné (čl. I č. 5 zák. č. 251/1934, prodlouženého zákonem č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 16703.

Při bezvýminečném přihlášení se k dědictví zaniká dědicův dluh vůči pozůstalosti konsolidací již podáním dědické přihlášky.

(Rozh. ze dne 10. února 1938, Rv I 2702/36.)

Žalobu, již se žalobce Rudolf H. jako zvláštní správce pozůstalosti po Arnoštu H. domáhal na žalovaném Ottovi H. zaplacení 255.168 Kč 90 h s přísl. zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Ze souhlasného přednesu obou stran a zejména z testamentu Arnošta H-a ze dne 7. března 1929 vyplývá, že valuta pocházející ze zápůjčky Arnoštem H-em u K-ské spořitelny sjednané, nebyla zůstavitelem žalovanému zapůjčena, nýbrž že ji zůstavitel daroval oběma svým synům Ottovi a Rudolfovi rovným dílem, při čemž Rudolf H. svou polovici přenechal Ottovi H-ovi jako zápůjčku se závazkem, že splatí tuto zápůjčku do šesti měsíců po smrti otcově. Co do částky jenom Rudolfem H-em zapůjčené, není tedy žalovaný na žádný způsob dlužníkem pozůstalosti. Žalovaný převzal však vůči svému otci povinnost zúrokovati a umořovati hypotekární zápůjčku K-ské spořitelny. Je tedy v souzeném sporu řešiti otázku, zda tento závazek žalovaného zanikl úmrtím Arnošta H. a nápadem dědictví následkem sloučení (§ 1445 obč. zák.), či zda zánik jeho závazku sloučením nastane teprve odevzdáním pozůstalosti. Podle pozůstalostních spisů, do nichž dovolací soud nahlédl, přihlásili se všichni dědicové k dědictví po Arnoštu H-ovi b e z v ý m i n e č n ě. Při bezvýminečném přihlášení se k dědictví zaniká dluh dědicův vůči pozůstalosti již podáním dědictvé přihlášky (§ 547 obč. zák., srov. Klang, Komentář IV, str. 550, Hasenöhr, Obligationsrecht 1890 II, str. 570). O § 167 nesp. pat., jehož se dovolatel dovolává, nelze opřítí opačný názor, poněvadž řečený paragraf upravuje pouze rozdělení pozůstalosti, o něž tu nejde. Nemůže tedy pozůstalost — a v souzeném případě jde pouze o žalobu pozůstalostí, zastoupené žalobcem, proti žalovanému spoludědici — žádati na žalovaném zaplacení úroků a umořovacích splátek na hypotekární pohledávku K-ské spořitelny, poněvadž závazek k zaplacení těchto úroků po případě splátek, pokud jej žalovaný svého času převzal vůči zůstaviteli, zanikl podle § 1445 obč. zák. sloučením (konfusí).

Čís. 16704.

Neosvědčil-li vlastník věcí zabavených u dlužníka při výkonu exekuce svoje vlastnictví n e p o c h y b n ý m způsobem, nemůže se domáhati na vymáhajícím věřiteli náhrady škody jen proto, že vymáhající věřitel (jeho zástupce) trval na výkonu zabavení.

(Rozh. ze dne 10. února 1938, Rv II 153/47.)

Srov. rozh. č. 13059, 10336, 5963, 5936, 4632 Sb. n. s.

Dne 8. června 1936, t. j. v sobotu před svatodušními svátky dopoledne se dostavil Jindřich E., sollicitátor u právního zástupce vymáha-